

Για να είμαι απόλυτα ειλικρινής το συγκεκριμένο άρθρο δεν πολυ-γουστάρω που το γράφω. Όχι ότι με ανάγκασε κανείς, αλλά δυστυχώς μου θυμίζει σε πόσο μικρή χώρα, με μικρούς ανθρώπους βρίσκομαι. Τέλος πάντων, αφού το ξεκίνησα ...

Αφορμή μου έδωσε ένα προ λίγων ημερών άρθρο που αναφερόταν σε κάποιον μανιακό που στήνει παγίδες σε μονοπάτια στο Οραιόκαστρο. Η αλήθεια είναι ότι δεν πρόλαβα να το διαβάσω εκείνη την μέρα οπότε το διάβασα τώρα. Ξενέρωσα.

Αυτόματα θυμήθηκα την πρώτη μου φορά που πήγα για ποδήλατο στην Δίρφη. Μεγάλη παρέα , τρομερό κλήμα και πολύ διάθεση για ποδήλατο. Αρχάριος τότε δεν μπορούσα να καταλάβω πολλά πράγματα για τα μονοπάτια, πόσο μάλλον για ένα μονοπάτι που το έκανα πρώτη φορά στη ζωή μου. Στο τελείωμα της διαδρομής (που είχε και δυο τρεις πολύ ωραίες τούμπες) βρίσκω τους μπροστινούς μου να βρίζουν, δείχνοντας να απορούν για πολλά πράγματα που και αυτά δεν μπορουσα να καταλάβω. (θεέ μου τι βλάκας !!!) Με τα πολλά μου εξηγούν ότι στο μονοπάτι υπήρχαν πολλά βράχια και κορμοί δέντρων που δεν έπρεπε να υπήρχαν και δεν γίνεται να μετακινήθηκαν από φυσικά αίτια. Τους θεώρησα υπερβολικούς, κυρίως γιατί δεν μπορούσα να πιστέψω πως υπάρχουν άνθρωποι που θα έκαναν κάτι τέτοιο, μιας και δεν υπάρχει κανένας λόγος. (νόμιζα) Το ξεχάσαμε και συνεχίσαμε κανονικά το ποδήλατο μας.

Περίπου τρεις μήνες μετά σε μια από τις συνηθισμένες μας βόλτες στην Πάρνηθα αποφασίζουμε να ανέβουμε και μια Κορομηλιά για να τελειώσει το Κυριακάτικο riding με λίγη ένταση.

Αν θυμάμαι καλά πρέπει να χτυπήσαμε και τα τρία άτομα που κατεβήκαμε το μονοπάτι. Ο λόγος... προφανώς οι τεράστιοι βράχοι καταμεσής του μονοπατιού. Ευτυχώς κανείς δεν είχε χτυπήσει σοβαρά, οπότε ξεκινήσαμε να βγάζουμε τους κορμούς και τους βράχους. Την γλιτώσαμε.

Και φτάνουμε στο χθες ... Ξεκινώντας μια κατάβαση σε ένα μικρό μονοπάτι που έχουμε φτιάξει με φίλους, το μάτι μου πέφτει σε κάτι παράξενα βραχάκια που δεν υπήρχαν εκεί, αλλά με το σκεπτικό του ότι είχα πολύ καιρό να κατέβω το μονοπάτι δεν τους έδωσα μεγάλη σημασία. Για να μην τα πολυλογώ μιας και έχετε καταλάβει όλοι που θα καταλήξω ,

όταν έφτασα στον τερματισμό ήμουν σε πολύ παράξενη κατάσταση. Δεν ήξερα αν ήθελα να βρίσω, να φωνάξω η να τα γράψω όλα στα φρύδια μου και να μην ξανασχοληθώ με τίποτα. Βράχια σε γρήγορα σημεία , κατεστραμμένες απογειώσεις σε άλματα , βράχια στις προσγειώσεις , διαλυμένα berms και σπασμένες ξυλοκατασκευές.

Και τελικά ξέρετε ποιο είναι το χειρότερο ; Ότι πλέον αυτοί που τα κάνουν αυτά έχουν γίνει ειδικοί.Γνωρίζουν ποιο είναι το κατάλληλο σημείο για να χτυπήσεις και δεν κάνουν τις ηλίθιες παρεμβάσεις τους όπου να ναι.

Ψέματα είπα...το χειρότερο είναι ότι νομικά δεν μπορούμε να τους κάνουμε απολύτως τίποτα.(Ναι αλήθεια είναι) Δεν είναι ιδιωτική γη , τα περισσότερα μονοπάτια αναγνωρίζονται ως περιπατητικά και σίγουρα η λύση δεν είναι οι μπουνιές...(καθώς μετά θα δεχτούμε εμείς μήνυση)

Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε για αρχή είναι απλά μια χαλαρή πρώτη κατάβαση. Σίγουρα έχουμε να κερδίσουμε περισσότερα απ'όσα έχουμε να χάσουμε.

Μεγάλη προσοχή παιδιά, οι τύποι πλέον δεν αστειεύονται !!!